

209. ԹԱԳԱՎՈՐՆ ՈՒ ԱՂՔԱՍՏԸ

Մի թագավոր փողոցում պատահում է մի աղքատի, որն իրենից ողորմություն էր խնդրում։ Էս թագավորս աղքատին բերում է իր տունը, հինգ օր ժամանակ տալիս և նրան առաջարկում հետևալ հարցերը. որոշել՝ շատ է բարձր, արդյոք, երկինքը, շատ են խոր երկրի հիմքերը, և ի՞նչ արժե իր՝ թագավորի գինը։ Աղքատն ընկնում է թագավորի ոտները, աղաչում-պաղատում, որ իրեն խղճա ու բաց թողնի, բայց չի լինում, թագավորը մնում է իր վճռին հաստատու։

Հինգ օր անընդհատ աղքատը ոչ ուտում է, ոչ խմում ոչ էլ քնում։ Անընդհատ մտածում է, թե ինչ անի, որ ազատվի այդ սարսափելի դրությունից, ինչպես լուծի թագավորի խնդիրները, այլապես պետք է ճաշակի կախաղանի մահացու խրախճանքը։

Վերջապես անցնում է հինգ օրը, աղքատին տանում են կախաղանի մոտ, գալիս է թագավորը և հարցնում.

— Գտա՞ր, արդյոք, տվածս խնդիրների պատասխանը, թե ուղում ես վիզդ մոմած թոկ գցենք։

— Գտա, տեր իմ, — գլուխ տալով խոսում է աղքատը։

— Ուրեմն ասա, խո՞րն է, արդյոք, երկրի հիմքերը, — հարցնում է արքան։

— Այո, տեր իմ, շատ է խոր։

— Ինչո՞ւ է խոր։

— Որովհետև հազարավոր տարիներ է, ինչ հարյուր հազար

միլիոնավոր մարդիկ են գնացել այնտեղ ու նրանցից ոչ մեկը չի վերադարձել, որովհետեւ շատ ու շատ խորն է նրա հիմքերը:

—Լա՛վ,—ասում է արքան,—իսկ բա՛րձր են, արդյոք, երկընթիւ բարձունքները:

—Ոչ շատ,—կրկին պատասխանում է աղքատը,—եթե շատ բարձր լինեք, մենք չէինք լսի որոտի ձնը, չէինք տեսնի կայծակի փայլը, և անձրեւն ու ձյունը մեզ չէին հասնի:

—Լա՛վ,—գարձյալ ասում է թագավորը,—դու պատասխանեցիր երկու հարցերին, այժմ ասա, ի՞նչ արժեմ ես, ի՞նչ է իմ գինը:

—Ձեր գի՛նը, տեր ա՛րքա,—գլուխ է տալիս աղքատը, Ձեր գինը երեսուն ուրլի է:

—Ինչո՞ւ, հիմար,—մոնչում է արքան կատաղած,—երեսուն ուրլու մի անասուն չեն տա:

—Տե՛ր, հույները Քրիստոսին ծախեցին երեսունմեկ ուրլու, դա նրա գինն էր, ես քեզ Գնահատում եմ երեսուն, գոնե դու մեկ ուրլով ցածր կլինես աստծու տրդու գնից,—պատասխանում է աղքատը և հեռանում:

